Kader kaleminin cızırtısı

Konya’dan okuyucumuz: “Buhari’deki bir rivayete göre Peygamber Efendimiz (asm) miraçta kader ve kader kaleminin cızırtısını işitiyor. Kader ve kaza daha önce yazılmamış mıydı? Bu rivayeti değerlendirir misiniz?”

Peygamber Efendimiz’in (asm) Mi’racda kader kaleminin cızırtılarını işittiği haberi sıhhatli kaynaklardan geliyor. Bu haberi Peygamber Efendimiz (asm) İsra ve Mi’rac olayını anlattığı bir hadisinde bildiriyor.

Ezelde kaderin yazılmış olması demek, olacaklar bilgisinin Allah’ın ilminden Levh-i Mahfuz’a yazılıyor olması demektir. Bu, ezelî bir olaydır. Burada ezelden maksat, yaratılmış zaman dilimlemelerinden münezzeh bulunan Allah’ın ilmidir. Yoksa Allah’ın ilmini zaman dilimlemeleri arasında var sayarak, bilinmeyen geçmişe kadar inip, kaderin orada yazıldığını düşünmek, başka bir ifadeyle, Allah’ın olacakları bilinmeyen bir geçmişte yazdığını var saymak doğru değildir. Böyle düşünmeyi Allah’ın Kadim ismi, Ezel ismi, Ebed ismi, Bâkî ismi, Hâlık ismi, Muhalefetün lil havadis sıfatı kabul etmez. Çünkü Allah’ın bu isimleri, Kendi Zât-ı Muallası açısından zaman mefhumunu reddeder.

Zaman bizim için, yani yaratılmışlar için söz konusudur. Öncelik ve sonralık bize göre vardır. Dün ve yarın bizim kayıtlarımızdır ve bizi kayıtlandırır. Geçmiş ve gelecek bizi çepeçevre saran zincirlerdir. Mazi ve müstakbel bizi bağlayan çelik halatlardır.

Bu zincir ve çelik halatların hükmü hiçbir şekilde Allah için geçerli değildir. Çünkü Allah maddenin de, mekânın da, zamanın da yaratıcısıdır. Maddeden de, mekândan da, zamandan da münezzehtir. Maddenin, mekânın ve zamanın kayıtlarıyla Allah kayıt altına alınmaz.

Dolayısıyla, “Allah, olacakların yazısını zaman bakımından geçmişte yazdı” denilmez. Fakat “Allah, olacakları, oluşumuna hükmederken bilir ve takdir eder” denilir. Çünkü olacaklar için; olduğu an da, olmadan önce de, olduktan sonra da yaratılmış

hallerdendir. Her “an” Allah’ın ilmi ile kuşatılmıştır. Her oluşum Allah’ın bizzat tasarrufudur. Allah’ın ilmi dün ile bugünü bir görür, bugün ile yarını bir kuşatır. Bu kuşatışta zaman söz konusu olmaz.

Şehadet âleminden giden Peygamber Efendimiz (asm), Mi’racı esnasında gayb âleminin birçok olayına şahit oluyor. Bu doğrudur. Elbette şahit olacaktır. Yoksa Mi’racın bir mânâsı olur muydu? Bu gaybî olaylardan birisi de, Allah’ın emriyle olacakları yazan meleklerin kalem cızırtılarıdır. Demek, hiçbir şeyde tesadüf yoktur. Demek, her şey bir İlâhî Plânın yürürlüğe girmiş hâlidir, ayrıntısıdır, parçalarıdır! Allah, varlıklarla ilgili emir ve tasarruflarını, takdir ve plânlamasını yürürlüğe koymak üzereyken yazdırıyor.

Nitekim Bediüzzaman Hazretlerine göre, atomların hareketleri de, Allah’ın ilim ve emirlerinin imlâsı hükmünde, kudret kelimelerini yazıp çizmekten gelen hareketler, titreşimler ve sarsıntılardan ibarettir, yani varlıkların gayb âleminden şehadet âlemine geçişlerinin titreşimi, ilim hâlinden kudret haline intikallerinin sarsıntısı hükmündedir.1

Bu itibarla, gayb olaylarını şehadet olayları hükmünde görüp değerlendirmek isabetli olmaz. Eğer sıhhatli kaynaklara dayanıyorsa bildirilenle yetinmek, bildirilene itimad etmek bizi daha doğru sonuca götürür. Gaybî olayların her ayrıntısını kavramakla değil, iman etmekle yükümlüyüz. Kaynak soruşturması yapalım; fakat temelde bu yükümlülüğümüzü unutmayalım.

DUÂ

Ey Mukaddir-i Hakim! Nasibimi hayırdan yaz, helâlinden yaz, marziyâtından yaz! Beni hayra yönelt, helâli sevdir, marziyatına sevk et! Zerre kadar da olsa hasenatımdan vazgeçme! Dağlar kadar da olsa günahlarımı bağışla! Seyyiâtımı hasenâta tebdil eyle! Beni, annemi, babamı ve bütün ehl-i imanı mağfiret eyle! Âmin!

Dipnotlar:

1- Sözler, s. 505.